

Čarodejnica spriahnutá s cudzou mocnosťou organizuje hon na čarodejnice. Chmelár: Správa o stave prezidentkinej mysle

- CZ24 News | 30. listopadu 2022

SLOVENSKO: Publicista, politický analytik a vysokoškolský pedagóg Eduard Chmelár v reakcii na pokrytecký prejav prezidentky SR uviedol, že sklamanie v tejto súvislosti nie je namieste, lebo od takejto osoby hlbší politický a intelektuálny výkon neočakával. S poľutovaním však skonštatoval, že z obsahovej prázdnoty jej správy sa medzičasom už stala tradícia. Ako dodal, keď najvyšší ústavný činiteľ venuje najviac energie na všetkých možných fórach doma i v zahraničí tomu, aby presvedčil najmocnejších i bežných ľudí o nevyhnutnosti regulácie, blokovania, čiže cenzúry, treba biť na poplach a upozorniť medzinárodné ľudskoprávne organizácie, že demokracia na Slovensku je v ohrození.

Keď som pred dvoma týždňami kritizoval, že Zuzana Čaputová tohto roku nepredniesla správu o stave republiky, neprekvapilo ma to, že sme ju dostali oneskorene ako mikulášsky darček pre deti, ktoré neposlúchali, ale to ohlušujúce ticho novinárov, ktorým neprekáža, že za tri desaťročia si Slovenská republika nedokázala vypestovať tradíciu pravidelne prednášaných prejavov tohto typu.

Pôvodne som jej nudnému vystúpeniu, ktoré sa ponášalo skôr na rešerše novinových článkov, nechcel venovať väčší priestor, lebo si to nezaslúži. Význam Správy o stave republiky sa totiž má hodnotiť podľa toho, aký veľký ohlas vyvolá a či sa o nej bude hovoriť aj o týždeň či o mesiac. Môžem vás ubezpečiť, že nebude.

Jej výkon sa ponáša skôr na rutinnú správu o činnosti na stránickej schôdzi, ktorej chýba hĺbka i pointa. Nie je podstatné, že nespomenula poľnohospodárov či utečencov, že sa prakticky vôbec nevenovala kultúre či športu. Formálne vymenovať všetkých by nemalo byť podstatou takejto významnej ústavnej právomoci.

Správa o stave republiky by nám mala nastaviť zrkadlo, určiť smerovanie a niekam nás posunúť. A to sa v tomto prípade opäť nestalo.

Nie som sklamaný, lebo od takejto osoby hlbší politický a intelektuálny výkon neočakávam. Skôr pripomínam, že takto by to byť nemalo, hoci z tej obsahovej prázdnoty sa už, žiaľ, medzičasom stala tradícia.

To, čo ma však nadvihlo zo stoličky, boli niektoré výrazne jednostranné prvky, ktoré nám opäť poodhalili, za koho Zuzana Čaputová kope. Reči o „politicky spoľahlivom vedení ministerstva obrany“ neobstoja ani ako zlý vtíp, ak hlava štátu ignorovala netransparentnosť zbrojárskych kšeftov Jara Naďa, na ktorú už poukazujú odborníci zľava i sprava.

Prezidentkina posadnutosť zbrojením sa odrazila doteraz v každej správe a aj z tejto máte pocit, že keby sa zobudili sitnianski rytieri, aby podľa povesti v najhoršej chvíli pomohli slovenskému národu, Zuzana Čaputová by ich v rámci vojenskej pomoci darovala Ukrajine.

Jej apel na potrebu väčších jazykových práv pre národnostné menšiny akoby zamrzol niekde v čase. Možno, že pani prezidentka omylom prečítala časť prejavu z deväťdesiatych rokov, ale dnes by mala vedieť, že máme presne opačný problém: že slovenské deti majú na juhu Slovenska problém vyučovať sa v štátnom a ich rodnom jazyku, po slovensky. To, že sa o tomto probléme nikdy nezmenila, je jedna vec, ale že kriví realitu, je na pováženie.

Najväčšiu časť svojho prejavu však venovala svojej obľúbenej téme: honu na čarodejnice a volaniu po cenzúre. Samozrejme, povedala to trochu inak, ale zmysel je rovnaký.

Prezidentkine slová o tom, že sme terčom hybridnej vojny, ktorá sa proti nám vedie na mieru šitými zbraňami a diverznou činnosťou, už dávno prekročili hranice stihomamu a my sme si príliš zvykli na to, že politici nás strašia podobnými nezmyslami o údajnom sprisahaní bez akýchkoľvek dôkazov. **Mali by sme však zbystriť pozornosť, lebo keď najvyšší ústavný činiteľ venuje najviac energie na všetkých možných fórach doma i v zahraničí tomu, aby presvedčil najmocnejších i bežných ľudí o nevyhnutnosti regulácie, blokovania, čiže cenzúry, treba biť na poplach a upozorniť medzinárodné ľudskoprávne organizácie, že demokracia na Slovensku je v ohrození.** Je totiž absurdné, aby tá, ktorá volá po cenzúre, apelovala, že demokraciu musíme chrániť.

Odkedy chránime demokraciu likvidáciou nepohodlných médií a umlčaním nepríjemných kritikov? Čo to je za orwellovčina?

Najväčším nebezpečenstvom pre demokraciu sú tie tony propagandistických nezmyslov, ktoré produkujú provládne médiá a politici, udusenie dialógu v spoločnosti, ktoré majú na svedomí a ktorého sa tak patologicky boja. Zdravá spoločnosť, v ktorej panuje otvorená verejná diskusia, sa nemusí báť dezinformácií a vie si s nimi poradiť. Dezinformácie kvasia v autoritatívnej spoločnosti a sú potláčané spolu s pravdou. A toto má na svedomí súčasná vláda spolu s prezidentkou.

Napokon to, čo presakuje z prejavov Zuzany Čaputovej čoraz výraznejšie, je jej zúfalá jednostrannosť. Ono to navonok vyzerá tak, že pokritizuje toho i onoho, ale je rozdiel, keď vládu iba jemne napomína a za hlavný terč kritiky si vyberie jednu opozičnú stranu, v ktorej každý spoznal Smer-SD.

Ak prezidentka republiky kladie väčší dôraz na kritiku opozičnej strany než na kritiku vlády, znamená to, že jej chýba nadhľad, kľúčová vlastnosť pre postavenie hlavy štátu. Napokon, aj jej opatrný návrh na predčasné voľby súvisí s tým, že si ich medzičasom začalo želať jej materské Progresívne Slovensko, ktorého agendu v paláci dlhodobo pretláča.

Na záver musím skonštatovať, že ma pobavilo, ako pristúpili k hodnoteniu jej prejavu jednotlivé televízie. Z ich vysielania by sa dlhodobo mohlo zdať, že **Slovensko má dvoch politológov (Radoslava Štefančíka a Jozefa Lenča), jediného vojenského experta (Pavla Macka)**, jedného ústavného právnicka a dvoch ekonomických analytikov. Najmä spôsob, akým Radoslav Štefančík horlivo interpretuje a dovysvetľujúava tie najlepšie úmysly pani prezidentky (*akoby bol za tie propagandistické kreácie platený*), sa ponáša na funkciu politruka v bývalom režime.

Významný francúzsky sociológ Pierre Bourdieu mal na tieto typy ľudí presnejšie pomenovanie. Volal ich „fast-thinkers“ (čo by sa dalo doslovne preložiť ako „rýchlomyslitelia“), teda tí, ktorí ponúkajú informačný fast-food. Sú to ľudia, ktorí sú ochotní kedykoľvek prísť a povedať presne to, čo sa od nich očakáva, ktorí oslobodzujú televíziu od hľadania niekoho, kto by mal naozaj čo povedať. Bourdieu pritom upozorňuje (*parafrázujúc Platóna*), že keď sa

ponáhľate, nemôžete myslieť.

Byť v televízii znamená v prvom rade byť vnímaný. Preto sa tento sociológ pýta, kam sa z médií stratila schopnosť pýtať sa. No nielen novinár, ale aj ten, kto prijíma pozvanie do diskusie, by si mal najprv položiť otázku: mám čo povedať? A mám podmienky na to, aby som to mohol povedať? Stojí to, čo chcem povedať, za vyslovenie na tomto mieste? Skrátka – čo tam robím? Preto Bourdieu prichádza k záveru, že „protiváhou vystupovania v televízii je hrozná cenzúra, strata autonómie, ktorá je okrem iného spojená s faktom, že je vnútená téma i podmienky komunikácie“.

Ale to len na okraj.

Fast-thinkerov poznáte podľa toho, že vám situáciu a okolnosti vôbec nevysvetľujú, že ich na utvorenie vlastného názoru vôbec nepotrebuje.

Nepochybujem o tom, že ste ich poznali aj v prípade komentovania Správy o stave republiky.

ZDROJ: FB Eduard Chmelár